

Pinseedag d. 9. juni 1019 i Silkeborg Baptistkirke
Prædiken af Søren P. Grarup
Indgangslæsning: Jeremias Bog kap. 31 v. 33-34
Prædikentekst: Apostlenes Gerninger kap 2,1-33.

Af alle kirkens højtider er pinsen nok den vanskeligste at levere en prædiken til.

En ting er, at pinseprædiken er holdt én gang - vi har hørt det meste af den fra Ap. G. - og bedre kan det ikke gøres.

En anden ting er, at enhver prædikant i dag 2000 år senere står over for så mange forskellige forventninger, at det kan opleves som umuligt at få alle i tale - og helt umuligt bliver det, hvis prædikanten lader sig styre af sine egne forventninger.

Forventningerne til pinsefejringen spænder fra noget med lysegrønne bølgegrene og det sprudlende liv i naturen, - - til noget om Kirkens fødselsdag - Kirken, denne verdensomspændende bygning af levende sten, og dog urokkelig i sin grundvold, så ingen behøver at komme med nye ideer af nogen slags - til forventninger om himmelsus og tunger af ild og glødende hjerter - til en detaljeret udredning om Helligåndens kraft i menneskers liv måske med kategorisering af nådegaver og tjenester - til en eller anden følelsesmæssig oplevelse af berøring af det åndelige. Og meget ofte afslører vore pinseforventninger, hvor indviklet, vi har fået gjort det enkleste i denne verden. Og hvor småt, vi har fået gjort det største i denne verden.

Nuvel - det enkleste i denne verden kan vi ret beset ikke gøre indviklet, og det største kan vi ikke formindske - for det står ikke til os at ændre på det.

Men med vore ofte ret fasttømrede forventninger kan vi gøre livet indviklet for os selv og i virkeligheden lukke vore hjerter til for, hvad Gud Helligånd vil gøre i vort liv, med vort liv - skabe ud af vort liv.

Pinsens under er dette, at vi - små mennesker, syndere som vi er - må være med i - have del i det største, der nogensinde er sket og nogensinde vil ske på denne jord. Og det er lige så enkelt, som det er stort.

Da Gud sendte sin Ånd over disciplene med himmelsus, så huset rystede, var det jo ikke for at mennesker skulle jagne åndelige oplevelser her og der og alle vegne, som mange finder det populært i dag. Det var begyndelsen på den nyskabesle af himmel og jord, som Gud havde forberedt, siden han sendte Adam og Eva ud af haven, og som fuldendes, når Kristus kommer igen og alt skal sammenfattes i ham.

Når han gav dem tunger som af ild, så de talte om Guds storværker på alverdens tungemål, så var det jo ikke for at nogle skulle fremstå som særligt åndelige til pøbelens benovelse, men fordi evangeliet om Guds frelse skal høres i den verden, som Gud elsker og frelser.

Når han derved kaldte mennesker til omvendelse og dåb og føjede dem sammen i kærlighedens fællesskab, så var det ikke for at skabe et nyt parti eller en ny organisation til at "sælge varen" eller til at vogte en patenteret sandhed, og derved give os et nyt forum for stridigheder om magt og rigtignokhed og bøvl med huse og økonomi og aktiviteter - - så var det fordi Guds rige, Guds kærligheds herredømme ved livsfællesskabet med den levende Gud skulle ses, mærkes, leves på denne jord, fordi det er ethvert menneskes rette leverum.

Og når Helligånden i det fællesskab kaldte mennesker til tjeneste - og til forskellige tjenester - og stadig gør det, så er det ikke for at lægge nye krav ned over os, som vi ikke kan leve op til. Så er det, fordi tjenerpositionen er ethvert menneskes rette position i forhold til den Hellige Gud - - ikke som en slavestilling, men ligesom når en kærlig far tager sit barn ved hånden og siger: "Kom og vær med

i det, jeg laver - og tag del i glæden over, at det lykkes.” Hvilket barn vil ikke med glæde følge med sin far til det?

Og når Helligånden gav nådegaver til dette fællesskab af Guds elskede børn - og stadig gør det - så er det jo ikke for at vi skal lave dogmatiske systemer ud af det, så vi kan måle og veje os selv og hinanden på dem, og sætte skel, som Gud ikke sætter - så er det slet og ret nådegaver - foræringer, som Gud mangfoldigt og ødselt giver ud af bare nåde - fordi Gud kan ikke andet end at give af sin kærlighed.

Kære venner. Herrens Kirke - det er også os, så lad os bare sige vi - vi har i dag - med alle vore forventninger, drømme, systemer, krav til os selv og hinanden - bevæget os meget langt væk fra det, Gud satte i værk den pinsedag i Jerusalem - vi har gjort det store småt, og det enkle indviklet i vore hjerter og i kirkens fællesskab.

Men på trods af vore forkludringer Gud er stadig i færd med at gøre det største, der nogensinde er sket og nogensinde vil ske på denne jord. Og det er stadig lige enkelt at få del i og være med i: Guds nyskabelse af himmel og jord - han begynder ganske enkelt med dette: At vi må kaldes Guds børn, og vi er det - ved tro på Jesus Kristus.

Det er så enkelt at få del i og være med i, fordi det ikke bygger på, hvad vi forstår eller formår. Det hviler ene og alene på Jesu død på korset for vor skyld og hans opstandelse. Guds gerning med os - Helligåndens nyskabelse af os til at være Guds børn, som må leve og vandre i tæt livsfællesskab med Gud og tage del i hans gerning og glæde, er fastere grund at leve på end den jord, dette hus er bygget på. For himmel og jord skal forgå, men dette er den evige Guds pagt med sin skabning.

Hvad var det, Jesus sagde om sin død på korset - hvad er det han siger derom til os, når vi fejrer nadver?

“Dette er mit legeme, som gives for jer” - Guds Søn, som selv er Gud, gav sig selv i døden for vor skyld. Dermed er alle skel - alle forhindringer, som vor synd har bygget op mellem Gud og os, brudt ned - - hvorfor så leve, som om det er indviklet at have fællesskab med Gud?

“Dette bæger er den nye pagt ved mit blod,” sagde Jesus - Den Nye Pagt? Hvad siger den da - hvad står der i den traktat? Vi hørte det til indledning i gudstjenesten :

Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Ingen skal længere belære sin landsmand og sin broder og sige: »Kend Herren!« For alle kender mig, fra den mindste til den største, siger Herren. Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.

Sådan formulerede Jeremias Guds løfte i den gamle pagts sprog - Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte.

Religionsforskere kalder kristendommen for en skriftreligion på linje med jødedom og islam. Og set fra forskervinkel er det rigtig nok. Men jødedom og Islam har hver sin bog med ord og løvbud, som mennesker skal følge og leve op til for måske at vinde Guds gunst - det er den samme slags forgæves religion, vi kan klamre os til med vore forventninger og drømme og dogmer og systemer, som vi kan blokere vore hjerter med, så vi ikke kan høre, hvad evangeliet - den Nye Pagt - siger: at Gud i Kristus har givet os en ubetinget, direkte relation til sig selv - “alle kender mig fra den mindste til den største” .

’At kende’, det betyder i denne sprogbrug langt mere end at vide noget om - det betyder nærmest at være sammenvokset i livsfællesskab. Eller som Paulus udtrykker det : Gud har sendt sin søns ånd i vore hjerter, og den råber: Abba, fader!

Alt, hvad der skal til, for at det kan ske i et menneskes liv - i ethvert menneskes liv - i vort liv - dit og mit - alt, hvad der skal til, det er gjort, da Guds Søn, Jesus Kristus signerede den Nye Pagt med sit hjerteblod i døden på korset.

Enhver pagt har mindst to parter. Og hver part skal ratificere pagten - den skal træde i kraft hos hver af de to parter.

Gud ratificerede pagten pinsedag, da han udgød sin Ånd over alle mennesker.

Også vi må ratificere den. Derfor hedder det i Peters pinseprædiken: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.» Og hvis ordet "Omvend jer" ligger lidt tungt og uforståeligt i nogens ører i dag, så kan vi oversætte det med "Slip dig selv."

Og så fortsætter Peter: "For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på.«

Det er også os, han taler om her - Guds løfte - Jesu død og opstandelse - Den Nye pagt gælder urokkeligt den dag i dag. Og det gælder for os!

Gud er stadig i færd med det største, der nogensinde er sket og vil ske på denne jord. Og derfor skal den samme opfordring lyde i dag til enhver, der ikke har hørt den eller ikke har fulgt den: »Slip dig selv og lad dig døbe i Jesu Kristi navn til dine synders forladelse, så skal du få Helligånden som gave.»

Og til alle os, som engang lod Den nye Pagt ratificere i vort liv i dåben i Jesu navn:

Vi synger "Kom til os, Gud Helligånd," - mange af vore sange rummer den samme bøn, og ofte siger vi den også, når vi beder. Det er en god bøn - en bøn efter Jesu hjerte.

Men vi skal ikke klynke den bøn, som om Gud ikke havde sendt sin Helligånd, eller som om Helligånden var løbet sin vej. For så er vi allerede i færd med at gøre det største småt og det enkle indviklet, for så modsiger vi den levende Gud

"Lever vi i Ånden, skal vi også vandre i Ånden." formaner Paulus et sted.

At leve i Den nye Pagt - at leve med Gud som Guds barn i Guds tjeneste er en stadig vandring - en stadig bevægelse.

Og Helligånden er som en stadig strøm - som en kilde af levende vand.

Vi vandrer med Gud, og hos Gud er der altid mere - altid nyt - vi bliver aldrig færdig med at modtage Guds gave, Kristuslivet, Guds Ånd, før Gud fuldender sit storværk, når Kristus kommer igen, og himmel og jord skal fornys. Og den dag vil vi måske opdage, at vi kun lige er begyndt. Derfor beder vi:

Kom til os, Gud Helligånd.

På "undersiden" af den bøn står: Jeg vil slippe mig selv og tage imod - og blive ved med at tage imod.

Så enkelt er det største, der kan ske i dit liv.

Vi synger Taizé-sangen:

Kom til os, Gud Helligånd,
tænd i vor ånd din kærligheds flamme.
Kom til os, Gud Helligånd.
Kom til os, Gud Helligånd.